

ΜΑΡΟΥΛΑ ΚΛΙΑΦΑ

ΔΥΣΚΟΛΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΑΠΟΜΟΝΩΣΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟΦΩΝΟ, έβαλε τον δίσκο στο πικάπ –ήταν τα *Latin* με τον Νταλάρα– και βγήκε στον διάδρομο.

Μέσα από το τζάμι που χώριζε το στούντιο απ' το γραφείο, έβλεπε εδώ και ώρα τον Κωστή να ξεφυλλίζει βιαστικά τις τρεις τοπικές εφημερίδες, προσπαθώντας να επιλέξει τις ειδήσεις εκείνες που θα ενδιέφεραν τους ακροατές τους.

Ήταν μια παρέα, όλοι νέα παιδιά, παλιοί συμμαθητές, που είχαν στήσει έναν μικρό ραδιοφωνικό σταθμό. Στην αρχή λειτουργούσαν παράνομα. Ύστερα από πολλά τρεχάματα κι αφού «φίλησαν μερικές κατουρημένες ποδιές», κατά την προσφιλή έκφραση της Αλίκης, πήραν την πολυπόθητη άδεια. Τώρα πια ο σταθμός ήταν νόμιμος. Είχαν μάλιστα και Συμβούλιο Δεοντολογίας, που, εδώ που τα λέμε, το απαρτίζανε άνθρωποι άσχετοι με το ραδιόφωνο, ωστόσο χρήσιμοι, αφού ήταν όλοι ευυπόληπτα μέλη της τοπικής κοινωνίας, δηλαδή ό,τι πρέπει για βιτρίνα.

Είχαν λοιπόν εξασφαλίσει την άδεια λειτουργίας κι επομένως τώρα μπορούσαν να μεταδίδουν και διαφημιστικά μηνύματα. Βέβαια το χρήμα δεν έρεε άφθονο, μόλις και μετά βίας

τα έφεραν βόλτα, αλλά «κάθε αρχή και δύσκολη», όπως έλεγε κι ο Μιχάλης. «Θα δείτε, στις εκλογές θα ρεφάρουμε» υποστήριζε κι ο Βαγγέλης.

Ώσπου να 'ρθουν όμως οι εκλογές που θα τους ξελάσπωναν, τσοντάριζαν και οι ίδιοι – ή, για να κυριολεκτούμε, βοηθούσαν οι πατεράδες τους, γιατί οι ίδιοι μπορεί βέβαια να ήταν πτυχιούχοι ανωτάτων σχολών, αλλά «για την ώρα είμαστε αδέκαροι», όπως έλεγε μ' ένα πλατύ χαμόγελο ο Μιχάλης, λες κι αυτό το «αδέκαροι» ήταν τίτλος τιμής. Τέλος πάντων, ακόμα και το «πτυχιούχοι» ήταν σχήμα λόγου, γιατί το χαρτί, το δίπλωμα δηλαδή, δεν το είχαν πάρει ακόμα στο χέρι. Μόνο ο Βαγγέλης είχε καταφέρει να ξεμπερδέψει. Οι υπόλοιποι χρωστούσαν μαθήματα – άλλος δύο, άλλος τρία, προηγούμενων εννοείται ετών – και φυσικά κανείς δε βιαζόταν να τα δώσει, γιατί το δίπλωμα σήμαινε και το τέλος της ανέμελης φοιτητικής ζωής. Το επόμενο βήμα ήταν η στρατιωτική θητεία και τα συνακόλουθα: πειθαρχία, εγερτήριο στις έξι το πρωί, ασκήσεις, καψόνια, και το χειρότερο, «οριστική προσχώρηση στο κατεστημένο», όπως έλεγε ο Μιχάλης, που κάπου κάπου το έπαιζε και επαναστάτης.

Καλύτερα λοιπόν έτσι. Ήταν πιο βολικό. Βέβαια είχαν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν την Αθήνα και να γυρίσουν πίσω, στη γενέθλια πόλη, αυτό όμως ήταν πρόσκαιρο. «Εδώ είμαστε προσωρινοί» έλεγαν. Κι όλοι τους είχαν το μάτι στην πρωτεύουσα.

Έτσι περίπου είχαν τα πράγματα και για να σπάσουν την ανία τους – «παλεύουμε για έναν καλύτερο κόσμο» υποστήριζαν οι ίδιοι – έστησαν αυτό τον ραδιοφωνικό σταθμό. Δεν είχε βέβαια μεγάλη εμβέλεια, πάντως ακουγόταν ευκρινώς σ' όλο τον νομό, ακόμα κι από τα ορεινά χωριά τούς έπαιρναν στο τη-

λέφωνο. «Μπράβο, παιδιά! Συγχαρητήρια, ο σταθμός σας είναι μια συντροφιά στη μοναξιά μας» τους έλεγαν. Κάτι τέτοιες κουβέντες τούς εμψύχωναν.

Τελικά ο σταθμός τούς βγήκε σε καλό. Και δεν ήταν μόνο οι διαφημίσεις... «Το χρήμα πολλοί εμίσησαν, τη δόξα ουδείς» υποστήριζε ο Βαγγέλης. Κι είχε δίκιο. Γιατί από τη στιγμή που άρχισαν να έχουν ακροαματικότητα, αυτομάτως απέκτησαν κύρος και αίγλη. Και ξαφνικά, που λες, αυτά τα παιδαρέλια, που ως πριν από λίγο καιρό κανείς δεν τα λογάριαζε, τώρα έλυναν κι έδεναν. Με δυο λόγια έγιναν παράγοντες. Τους καλούσαν σε γιορτές και δεξιώσεις κι όλοι –όσοι δηλαδή χρειάζονταν προβολή– επιδίωκαν την εύνοιά τους. «Βρε, πάрте το χαμπάρι, ο τύπος και το ραδιόφωνο είναι η τέταρτη εξουσία» έλεγε μισοαστεία μισοσοβαρά ο Μιχάλης, που τελευταία, ύστερα από μια συνέντευξη που του είχε παραχωρήσει κάποιος υπουργός, είχαν πάρει τα μυαλά του αέρα κι είχε κιόλας λησμονήσει πως στις φοιτητικές συνελεύσεις τούς περνούσε όλους γενεές δεκατέσσερις.

Τη στιγμή που ο Νταλάρας άρχιζε να τραγουδά τη «Μαλαγκένια», ο Βαγγέλης έσκυψε πίσω από τον ώμο του Κωστή:

- Τι γίνεται με το δελτίο ειδήσεων;
- Τελειώνω.

Τα μάτια και των δύο καρφώθηκαν στο ρολόι του τοίχου. Δέκα παρά έντεκα λεπτά. Ο Βαγγέλης άναψε τσιγάρο. Ο Κωστής τον αγριοκοίταξε. Έτοιμος για καβγά.

– Αναρωπιέμαι τι στην ευχή την έχουμε αυτή την έρημη την ταμπέλα, μουρμούρισε.

– Το κάπνισμα απαγορεύεται για τους άλλους, όχι όμως και για μας, γέλασε ο Βαγγέλης.

Πάνω στα γραφεία, τα δυο σταχτοδοχεία φίσκα μ' αποτίσ-
γαρα δεν άφηναν και πολλά περιθώρια για συζήτηση. Ο Κω-
στής αναστέναξε.

— Έλα, μωρέ, μην κάνεις έτσι, δυο τζούρες μόνο και φεύ-
γω, δικαιολογήθηκε ο άλλος.

Ήταν η ώρα για τις διαφημίσεις. Ακολουθούσε μια μικρή
μουσική γέφυρα, έπεφτε το σήμα του σταθμού κι αμέσως μετά
άρχιζε το δελτίο ειδήσεων.

Το κουδούνισμα του τηλεφώνου τούς έκανε ν' αναπηδή-
σουν. Άπλωσαν και οι δυο ταυτόχρονα το χέρι να πάρουν τ'
ακουστικό. Το πρόλαβε ο Βαγγέλης.

— Ναι, σ' ακούω, είτε κι έσβησε άτσαλα το τσιγάρο που
μόλις είχε ανάψει.

Για ένα λεπτό άκουγε σιωπηλός.

— Σου δίνω τον Κωστή, είτε ύστερα.

Και βγήκε τρέχοντας, με την κασέτα των διαφημίσεων στο
χέρι. Ο δίσκος του Νταλάρα κόντευε να τελειώσει.

Ο Κωστής με τ' αριστερό χέρι κρατούσε τ' ακουστικό και
με το δεξί σημείωνε. Έγραφε βιαστικά.

— Τ' όνομά του δεν το ξέρει η αστυνομία; ρώτησε. Καλά,
δίνω την είδηση έτσι. Μόλις μάθεις νεότερα, ξαναπάρε με.
Τσάο.

Κατέβασε τ' ακουστικό, ήπιε δυο γουλιές από τον νεσκαφέ
του και σηκώθηκε. Δεν είχε χρόνο να καθαρογράψει την είδη-
ση. Η ώρα ήταν δέκα παρά τρία λεπτά. Η Νίνα με τη γλυκανά-
λατη φωνή της προσπαθούσε να πείσει τον γυναικόκοσμο πως
οι εκπώσεις στην μπουτίκ «Τζούλια» είναι πραγματικό ξε-
πούλημα.

Πριν βγει από το γραφείο, ο Κωστής έγραψε ένα σημείωμα

και το κόλλησε στο τζάμι που τον χώριζε από το στούντιο: Αν πάρει ο Νότης, δώσ' μου αμέσως την είδηση. «Οκέι» έγνεψε ο Βαγγέλης κι έσκυψε στο μαγνητόφωνο.

Η διαφήμιση για το «απορρυπαντικό Σκιπ, που το συνιστούν 29 κατασκευαστές πλυντηρίων» έπεσε μαζί με το τρίξιμο της πόρτας. «Να πάρει η ευχή, πάλι ξέχασαν να τη λαδώσουν». Από τη λεωφόρο ακούγονταν επίμονα κορναρίσματα. Σίγουρα είχε φρακάρει πάλι ο δρόμος. «Χρειαζόμαστε στούντιο με μόνωση. Η κατάσταση έφτασε στο απροχώρητο» σκέφτηκε ο Κωστής και με μια κίνηση έκλεισε τις κουρτίνες της μπαλκονόπορτας. Ένα ροζ χρώμα, που θύμιζε ηλιοβασίλεμα στη Σαντορίνη, έβαψε τους γκριζούς τοίχους του στούντιο. «Atmosfera sentimentale» έλεγε κοροϊδευτικά η Αλίκη κάθε φορά που έβλεπε τον Κωστή να κλείνει τις κουρτίνες.

Έκαναν μαζί, κάθε Πέμπτη βράδυ, μια εκπομπή. «Δύσκολοι καιροί για πρίγκιπες» την είχαν βαφτίσει. Εδώ που τα λέμε, ο τίτλος αυτός –κλεμμένος ποιος ξέρει από πού– είχε τόση σχέση με το περιεχόμενο της δικιάς τους εκπομπής όσο ο φάνης με το ρετινόλαδο. Στην αρχή, όταν του τον πρότεινε η Αλίκη, ο Κωστής τον απέρριψε. Λέγε λέγε όμως τον έπεισε πως ο τίτλος αυτός έχει κάτι το ποιητικό. Η δικιά τους εκπομπή, βέβαια, ήταν κατά βάση μουσική, αν και η Αλίκη πότε πότε είχε κάτι φαιινές ιδέες και, ανάμεσα σε δυο μουσικά κομμάτια, διάβαζε και ποιήματα. «Τι ποιήματα... Αυτά δεν έχουν ρίμα» έλεγε ο Μιχάλης. «Έτσι είναι η σύγχρονη ποίηση» απαντούσε η Αλίκη. «Δηλαδή η ποίηση σήμερα είναι ψυχοπλακωτική;» ειρωνευόταν αυτός. Κι αμέσως συμπλήρωνε: «Για τον Θεό σας, μωρέ παιδιά, ποιος αντέχει αυτή τη μαυρίλα;». «Με κάτι τέτοιες βλακείες θα χάσουμε τους ακροατές μας» γκρί-

νιαζε ο Βαγγέλης. Κατά την άποψή του, το πρόγραμμα έπρεπε να είναι ελαφρό και εύπεπτο. «Στο κάτω κάτω της γραφής εδώ είναι επαρχία». Το ίδιο πάντα βιολί. «Χρειάζεται προσαρμοστικότητα. Ο ακροατής ανοίγει το ραδιόφωνό του για να ξεχάσει τις σκοτούρες του. Να διασκεδάσει».

Η μουσική γέφυρα τελειώνει. Ο Βαγγέλης παραχωρεί τη θέση του στον Νάσο, που φοράει τ' ακουστικά και ρυθμίζει την ένταση του ήχου. Ο Κωστής, καθισμένος απέναντί του, ταχτοποιεί τα χαρτιά του. Πέφτει το σήμα του σταθμού. Ο ηχολήπτης τού κάνει σινιάλο. «Έτοιμος;» Ο Κωστής κουνάει καταφατικά το κεφάλι. Το κόκκινο φωτάκι ανάβει. Είναι στον αέρα. Πλησιάζει το μικρόφωνο. Διαβάζει τις ειδήσεις με υπόκρουση μουσικής. Προσπαθεί να μη βιάζεται. Εκφωνεί αργά και καθαρά. Η άρθρωσή του είναι τέλεια. Πριν φτάσει στο δελτίο καιρού, σταματάει, παίρνει μια βαθιά αναπνοή και ύστερα λέει:

— Τελειώνουμε, αγαπητοί ακροατές, με μια είδηση που μας ήρθε μόλις τώρα από την Αθήνα και η οποία, κατά κάποιον τρόπο, έχει σχέση με την πόλη μας. Αργά χθες τη νύχτα, περίοικοι της οδού Μιχαήλ Βόδα, στην Αχαρνών, ειδοποίησαν τηλεφωνικώς την αστυνομία πως δύο ύποπτα άτομα περιφέρονταν στην περιοχή. Άντρες της Αμέσου Δράσεως που έφτασαν επιτόπου διαπίστωσαν πως άγνωστοι είχαν διαρρήξει μεγάλο κατάστημα ηλεκτρικών ειδών. Η προσπάθεια των αστυνομικών να συλλάβουν επ' αυτοφώρω τους διαρρήκτες απέτυχε. Ο ένας από τους δύο κακοποιούς ετράπη σε φυγή. Ο δεύτερος, όμως, στην προσπάθειά του ν' αποφύγει τη σύλληψη, μπήκε στις γραμμές του ηλεκτρικού και πέθανε από ηλεκτροπληξία. Πρόκειται για νεαρό άτομο αγνώστων στοιχείων, στην τσέπη

του οποίου βρέθηκε μόνο ένα εισιτήριο λεωφορείου με προορισμό την πόλη μας. Η αστυνομία συνεχίζει τις έρευνες.

Ο Κωστής σταμάτησε για ένα δευτερόλεπτο αμήχανος. Ύστερα βιάστηκε να συμπληρώσει:

– Αν έχουμε νεότερα σχετικά με την ταυτότητα του θύματος, θα σας ενημερώσουμε. Και τώρα, αγαπητοί φίλοι, θα ακούσετε το δελτίο καιρού κι αμέσως μετά τις τελευταίες επιτυχίες της Ελένης Βιτάλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Η ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ ΠΩΣ ΤΟ ΚΛΕΦΤΡΟΝΙ που βρήκε τραγικό θάνατο στις γραμμές του ηλεκτρικού ήταν συντοπίτης ήρθε τη μεθεπομένη το βράδυ. Παρ' όλες τις έρευνες της αστυνομίας, η ταυτότητα του νεκρού παιδιού παρέμεινε άγνωστη. Κανείς δε δήλωσε την εξαφάνισή του, κανείς δεν το αναζήτησε. Ωστόσο, όταν η τηλεόραση, στο δελτίο των εννέα, έδειξε τη φωτογραφία του θύματος, ένας άντρας τηλεφώνησε στο ΣΤ' Αστυνομικό Τμήμα και είπε πως στο πρόσωπο του νεκρού αναγνώρισε τον αδελφό του. «Πρόκειται για τον νεαρό Οδυσσέα Π., δεκαπέντε χρόνων, που γεννήθηκε στο Μόναχο της Γερμανίας από γονείς μετανάστες, καταγόμενους από την επαρχία Καλαμπάκας».

Ο Κωστής διάβασε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον την είδηση στην αθηναϊκή εφημερίδα. Την ώρα εκείνη βρισκόταν στο σπίτι του, προς μεγάλη χαρά της κυρίας Ελένης, της μάνας του, που τον τελευταίο καιρό τον έβλεπε όλο και λιγότερο, μια και ο γιος της είχε την κακιά συνήθεια να κοιμάται τα ξημερώματα και να ξυπνάει σχεδόν μεσημέρι. «Ε, βρε μάνα, βγήκα κι εγώ μια βόλτα μετά τη δουλειά να ξεσκάσω» δικαιολογιόταν ο Κωστής κάθε φορά που την έβλεπε να φεύγει για το γραφείο της μουτρωμένη.

Η μάνα του ήταν συμβολαιογράφος· και η μόνη της φροντίδα, από τότε που πέθανε ο άντρας της, ήταν ο Κωστής. Παρ' όλη την γκρίνια της –«Δώσε πια αυτό το Συνταγματικό Δίκαιο να πάρεις το δίπλωμά σου»– κατά βάθος τον καμάρωνε. Ο Κωστής είχε ταλέντο. Βέβαια, αν ήθελε να κάνει καριέρα στη δημοσιογραφία, θα έπρεπε να φύγει. Στην επαρχία δεν υπάρχουν δυνατότητες για εξέλιξη. Ο τοπικός τύπος φυτόζωει και το ραδιόφωνο είναι περισσότερο χόμπι παρά δουλειά. Ο Κωστής, ωστόσο, κρατάει σε μια από τις τοπικές εφημερίδες τη στήλη «Προσωπικές απόψεις». Φυσικά κάνει κι όλες τις άλλες χαμαλοδουλειές: διορθώσεις κειμένων, σελιδοποίηση... Για τις παραπολιτικές στήλες υπάρχει το ψαλίδι. Κόβει και ράβει. Δουλειά τυφλοσούρης. Μόνο που πρέπει να 'χει τα μάτια του δεκατέσσερα, μπας κι αναδημοσιεύσει κάποια σχόλια που μπορεί να θίξουν τον ντόπιο υφυπουργό. Η εφημερίδα όπου δουλεύει είναι φιλοκυβερνητική. Όμως και φιλοκυβερνητική να μην ήταν, πάλι θα υπήρχαν δεσμεύσεις. Ο διευθυντής της εφημερίδας τού είχε εξηγήσει την κατάσταση από την πρώτη μέρα που έπιασε δουλειά. «Εμείς είμαστε τοπικός τύπος» του είχε τονίσει. «Προέχουν τα τοπικά νέα. Όμως πρόσεξε. Μη θίξεις πρόσωπα και πράγματα. Ο κόσμος εδώ είναι συντηρητικός». Έτσι ο Κωστής περιορίζεται να γράφει νεκρολογίες ή εντυπώσεις από συνεστιάσεις και πανηγύρια. Και, φυσικά, δεν παραλείπει ποτέ να σημειώνει τα ονόματα των συμπολιτών –των επιφανών εννοείται, όχι όλων– που παρακολούθησαν τις διαλέξεις και εκδηλώσεις των διαφόρων εξωραϊστικών και εκπολιτιστικών συλλόγων. Για κύρια άρθρα, σχολιασμούς, έρευνες και ρεπορτάζ καλύτερα ας μη γίνεται λόγος. Κάτι τέτοια δεν τα σηκώνει ο τόπος.

Στην επαρχία η δημοσιογραφία έχει τους δικούς της κανόνες. Κατ' ανάγκη.

Ο Κωστής ακούει αφηρημένως τις εξωτερικές ειδήσεις από το πρώτο κανάλι. Μέσα στο μυαλό του στριφογυρίζει εδώ και ώρα ένα όνομα: Οδυσσέας Παπαπέτρος. Κάτι του θυμίζει αυτό το όνομα. Μα τι;

Σηκώνεται και πάει στην κουζίνα. Μέσα στον φούρνο η μίνα του του έχει αφήσει σπανακόπιτα. Τρώει δυο κομμάτια, κάνει να πάρει και τρίτο, μα νιώθει φουσκωμένος. Ανοίγει το ψυγείο και παίρνει μια σόδα. Την πίνει κι ύστερα τηλεφωνεί στον σταθμό.

Το τηλέφωνο το σηκώνει η Χρύσα.

– Έχουμε τίποτα;

– Μπα, όχι. Όλα πάνε ρολόι.

– Καλά. Θα περάσω αποκεί αργότερα. Όχι... Δε θα πάω στην κινηματογραφική λέσχη.

Κατέβασε τ' ακουστικό ενοχλημένος. Η Χρύσα εννοεί να χώνει τη μύτη της παντού. «Ωρα είναι τώρα να δίνω αναφορά για το τι θα κάνω και στη Χρύσα» σκέφτεται. Η γάτα του, η Σπίθα, λες και κατάλαβε την κακοκεφιά του, ήρθε και τρίφτηκε στα πόδια του. Τη χάιδεψε και μπήκε στο μπάνιο.

Τη στιγμή που σκουπιζόταν χτύπησε το τηλέφωνο. Φόρεσε το μπουρνούζι κι έτρεξε να το σηκώσει, προσέχοντας να μη γλιστρήσει. Τα βρεγμένα του πόδια άφηναν τ' αποτυπώματά τους πάνω στα πλακάκια του χολ.

– Εμπρός.

Ήταν ο Βαγγέλης. Του τηλεφωνούσε από τον ραδιοφωνικό σταθμό.

– Έχουμε ένα προβληματάκι, είπε. Κι άρχισε να του λέει πως πριν λίγο τηλεφώνησε στον σταθμό μια γυναίκα και κα-

τήγγειλε πως, νωρίς τ' απόγευμα που κατέβηκε στο ποτάμι, είδε τα νερά βρόμικα και γεμάτα αφρούς, σαν να είχαν ρίξει μογοιά, λέει, και η όχθη είχε γεμίσει με ψόφια ψάρια.

– Τι πήγε να κάνει η γυναίκα στο ποτάμι; Έδωσε όνομα, διεύθυνση; ρώτησε ο Κωστής.

– Δυστυχώς, η καταγγελία είναι ανώνυμη. Είπε απλώς πως το σπίτι της είναι δίπλα στο ποτάμι. Όσο για το γιατί κατέβηκε στην όχθη... άσε, μην το ψάχνεις. Μάλλον θα πήγε ν' αδειάσει τον σκουπιδοτενεκέ της.

Η φωνή του Βαγγέλη έφτασε στ' αυτιά του ειρωνική. Αμέσως μετά όμως άλλαξε τόνο.

– Το ζήτημα είναι τι θα κάνουμε με την καταγγελία, είπε. Προφανώς κάποια βιομηχανία έριξε τ' απόβλητά της στο ποτάμι.

– Ποια;

– Μμ... Πού να ξέρω ποια; Τόσες βιομηχανίες υπάρχουν εκεί γύρω.

– Δεν έχουν βιολογικό καθαρισμό;

– Αστειεύεσαι; Ποιος έχει;

– Πάντως η καταγγελία, αν και ανώνυμη, είναι σοβαρή.

Πρόκειται για ρύπανση του ποταμού.

– Δεν αντιλέγω. Μόνο που...

– Τι σκέφτεσαι; ρώτησε ο Κωστής.

– Τι να σου πω... Να, φοβάμαι μην μπλέξουμε. Μην ξεχνάς πως εκεί κοντά είναι και το κρατικό εργοστάσιο γάλακτος.

– Δηλαδή μπορεί τ' απόβλητα να είναι δικά του;

– Τίποτα δεν αποκλείεται.

Ο Κωστής ζάρωσε τα φρούδια κι έκανε μια κίνηση όλο δυσφορία. Έπεσε σιωπή.

– Λοιπόν, τι λες; ακούστηκε ανυπόμονη η φωνή του Βαγγέλη.

– Δεν ξέρω... Σκέφτομαι.

Ο Βαγγέλης ξεφύσηξε σαν παλιά ατμομηχανή.

– Κοίτα, είπε μετά. Εγώ προτείνω να τη θάψουμε την υπόθεση. Αν βγάλουμε την καταγγελία στον αέρα, θ' αρχίσουν ανακρίσεις... Μπορεί και να μπλέξουμε.

Ο Κωστής δε μιλούσε.

– Και που θα το καταγγείλουμε δηλαδή, τι θα γίνει; συνέχισε ο Βαγγέλης. Δε βαριέσαι... Ντόρο απλώς θα κάνουμε. Άλλωστε όλοι παράνομοι είναι. Άκου εμένα που σ' το λέω. Το ψάρι βρομάει από το κεφάλι. Γι' αυτό άσ' το καλύτερα. Ό,τι έγινε έγινε.

– Δεν είναι ακριβώς έτσι, είπε μουδιασμένα ο Κωστής.

– Πάντως μην ξεχνάς πως η άδειά μας είναι προσωρινή, βιάστηκε να πει ο Βαγγέλης. Αν ο νομάρχης τσατιστεί, θα...

– Δε σε καταλαβαίνω, τον έκοψε ο Κωστής. Εδώ έχουμε μια καταγγελία. Αν η καταγγελία αληθεύει, οφείλουμε να τη φέρουμε στο φως της δημοσιότητας. Έχουμε υποχρέωση.

– Ο Παναγιώτης λέει πως...

– Δε με νοιάζει τι λέει ο Παναγιώτης. Ο Μιχάλης τι γνώμη έχει;

– Ε, τι να πει ο Μιχάλης... Δεν τον ξέρεις; Θυμήθηκε πάλι τα επαναστατικά του.

– Δηλαδή είναι της άποψης πως δεν πρέπει να τα κουκουλώσουμε, ε;

– Μάλλον... μουρμούρισε ο Βαγγέλης.

— Ωραία λοιπόν. Ο κύβος ερρίφθη, είπε ο Κωστής. Θα βγάλουμε την είδηση, αφού βέβαια πρώτα κάνουμε μια επιτόπια έρευνα.

— Επιμένεις;

— Αυτό είναι το σωστό.

— Εντάξει, είπε με κρύα καρδιά ο Βαγγέλης. Εσύ αποφασίζεις. Κι έκλεισε τη γραμμή.

Ο Κωστής μπήκε φουριόζος στην κάμαρά του κι άρχισε να ψάχνει στο συρτάρι για καθαρό πουκάμισο.

— Φεύγεις κιόλας; τον ρώτησε η μητέρα του όταν τον είδε να φοράει το σακάκι του.

— Ναι, έχω δουλειά στον σταθμό.

— Θ' αργήσεις;

— Ίσως. Δεν ξέρω.

— Πάρε μαζί σου και κάνα μάλλινο, ο καιρός ψύχρανε, τον συμβούλεψε.

Έσκυψε και τη φίλησε τρυφερά. Τον ξεπροβόδισε ως την πόρτα.

— Να προσέχεις, του φώναξε καθώς εκείνος φορούσε το κράνος.

Ύστερα καβάλησε τη μοτοσικλέτα του. Έκανε μια μανούβρα κι έφυγε φουλαριστός, παίρνοντας τον δρόμο προς το ποτάμι.

